

Sygn. akt I ACz 358/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie I Wydział Cywilny w składzie następującym :

Przewodniczący:	SSA Andrzej Palacz
Sędziowie:	SA Kazimierz Rusin(spr.) SA Jan Sokulski

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2013 roku

na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa **Z. K.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Tarnobrzegu

z dnia 20 marca 2013 r., sygn. akt I Nc 16/13

p o s t a n a w i a:

I. u c h y l i ć zaskarżone zarządzenie;

II. zwrócić stronie powodowej kwotę 1.000 zł uiszczoną tytułem opłaty zażaleniowej;

III. o d d a l i ć wnioszek powoda o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Tarnobrzegu zarządził na podstawie art. 130 § 2 k.p.c i art. 126 § 2 k.p.c. w zw. z art. 88 k.p.c. zwrot pozwu z uwagi na to, że pełnomocnik powoda dołączył do pozwu pełnomocnictwo, z którego treści wynikało, że zostało udzielone „w sprawie”, jednakże sprawy tej nie zindywidualizował. Pomimo wezwania do uzupełnienia niniejszego braku, pełnomocnik nie uzupełnił go, co skutkowało wydaniem zaskarżonego zarządzenia.

Od powyższego zarządzenia powód złożył zażalenie, domagając się jego uchylecia i zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Skarżący podniósł, iż sposób postępowania Przewodniczącego, w szczególności treść wezwania do uzupełnienia braków formalnych pozwu nie uzasadniały zwrotu pozwu. Przewodniczący w sposób niejasny określił o jaki brak

pełnomocnictwa w istocie chodzi, a pełnomocnik powoda nie jest zobowiązany domyślenia się o jaki konkretnie brak chodzi. Z treści przepisu art. 91 pkt. 1 k.p.c. nie wynika wymóg wskazania w treści pełnomocnictwa procesowego podstawy faktycznej żądania pozwu i konkretnej kwoty roszczenia. Wskazanie w treści pełnomocnictwa zarówno podstawy faktycznej dla roszczenia jak i jego kwoty oznaczałoby, że pełnomocnik nie może dokonać przekształcenia przedmiotowego żądania pozwu ani rozszerzyć tegoż żądania bez udzielenia odrębnych pełnomocnictw. Tym samym Przewodniczący ogranicza zakres umocowania pełnomocnictwa, co pozostaje w sprzeczności z treścią art. 91 k.p.c.

Ponadto wskazał, iż utrwalony jest w judykaturze pogląd, iż brak formalny pisma procesowego w postaci nienależytego umocowania pełnomocnika może być usunięty potwierdzeniem strony dokonanych przez niego czynności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Zażalenie powoda należy uznać za oczywiście uzasadnione.

Z treści art. 88 k.p.c. wynika, że pełnomocnictwo może być albo procesowe - bądź to ogólne, bądź do prowadzenia poszczególnych spraw - albo do niektórych tylko czynności procesowych. Pełnomocnictwo procesowe ogólne upoważnia pełnomocnika do prowadzenia w imieniu mocodawcy wszystkich spraw toczących się z jego udziałem, pełnomocnictwo szczególne natomiast - do prowadzenia tylko tych spraw, które zostały wymienione w treści pełnomocnictwa.

W przedmiotowej sprawie pełnomocnik powoda w osobie radcy prawnego J. P. dołączył do akt udzielone mu przez powoda pełnomocnictwo do reprezentowania go „w sprawie o dochodzenie roszczeń o zadośćuczynienie po śmierci osoby bliskiej przeciwko (...) S.A. przed sądami powszechnymi, urzędami (...), w związku ze zdarzeniem z dnia 25 października 2005r. (...)”.

Przedłożone przez pełnomocnika powoda pełnomocnictwo jest niewątpliwie pełnomocnictwem procesowym szczególnym obejmującym umocowanie do wszystkich czynności procesowych łączących się z wymienioną w nim sprawą.

Ustawodawca nie przewidział wymagań formalnych, jakim powinno czynić zadość określenie sprawy w treści pełnomocnictwa. Może ono zatem polegać na oznaczeniu stron i przedmiotu postępowania, na wskazaniu sygnatury akt, jak też na jakimkolwiek innym oznaczeniu, które pozwala na identyfikację sprawy w jej techniczno-procesowym znaczeniu (zob. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2008 r., III CZP 142/07, OSNC 2008, Nr 11, poz. 122).

Wbrew odmiennej ocenie Przewodniczącego, opis sprawy zawarty w dokumencie pełnomocnictwa dołączonym do akt przez radcę prawnego J. P. pozwala na jej identyfikację, powód bowiem wskazał strony postępowania, przedmiot sprawy i datę zdarzenia.

Domaganie się zatem przez Przewodniczącego by pełnomocnik powoda przedłożył pełnomocnictwo odpowiadające wymogom z art. 88 k.p.c. było w tej sytuacji nieuzasadnione.

Należy zwrócić uwagę, iż Przewodniczący w treści wezwania wskazuje pełnomocnikowi, jakie elementy indywidualizujące sprawę powinny przynajmniej znaleźć się w treści przedłożonego pełnomocnictwa tj. określenie stron postępowania, rodzaju roszczenia, jego wysokości, przedstawienie szczegółowych okoliczności zdarzenia będącego podstawą dochodzonego roszczenia (k. 12).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, domaganie się przez Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Tarnobrzegu przedłożenia przez pełnomocnika, aż tak szczegółowego pełnomocnictwa szczególnego nie znajduje uzasadnienia w treści art. 88 k.p.c. i stanowi nadmierny formalizm procesowy.

Ponadto skarżący słusznie wskazał na ugruntowany w doktrynie i orzecznictwie pogląd, iż stwierdziwszy, że pełnomocnik strony jest nienależycie umocowany, sąd powinien wezwać stronę do potwierdzenia czynności

procesowych dokonanych przez niego, wyznaczając jej termin, a w razie jego bezskutecznego upływu, ocenić brak umocowania pełnomocnika stosownie do przepisów kodeksu postępowania cywilnego (uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2009r. , III CZP 118/08, OSNC 2009/6/76).

Konkludując, Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Tarnobrzegu błędnie uznał, iż dołączone do akt pełnomocnictwo udzielone przez powoda radcy prawnemu J. P. nie pozwala na zindywidualizowanie sprawy, co skutkowało bezpodstawnym wezwaniem o jego uzupełnienie i w konsekwencji zarządzeniem zwrotu pozwu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. uchylił zaskarżone zarządzenie, uznając, zażalenie powoda za oczywiście uzasadnione w świetle art. 99 u.k.s.c., co skutkowało wydaniem rozstrzygnięcia jak w pkt. II postanowienia.

Natomiast za bezzasadny (pkt. III postanowienia) należało uznać wniosek powoda o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym w sytuacji, kiedy Sąd nie nadał jeszcze biegu sprawie. Dopiero od doręczenia pozwu pozwany uzyskał status strony postępowania i wówczas możemy mówić o stronie przegrywającej i wygrywającej sprawę w rozumieniu art. 98 i nast. k.p.c.